

NOTES
NECROLÒGIQUES
FETES EN MEMÒRIA DELS AMICS
I COMPANYYS MORTS DURANT
EL CURS DE 1926-1927 EN EL
PARTIT DE SABADELL

COMITÈ MÈDICO-FARMACÈUTIC
DELS
SANTS COSME I DAMIÀ
1927

EN FRANCISCO DE P. BEDÓS ARNAL

MAIG 1866 — MARÇ 1927

En Francisco de P. Bedós Arnal

Veu's aquí el company més sobressortint dels nostres temps en la nostra ciutat i que més se'l distingí pel seu polimorfisme intel·lectual. El seu nom apreciat per la classe mèdica local, traspassà les llindees ciutadanes, essent arreu no solament conegut, sinó estimat i volgut en tots els sectors del renaixement intel·lectual de la nostra terra. Era un enamorat de la Naturalesa en tots els seus aspectes i vibracions i aquesta li va donar tota la seva gràcia, elegància i fortitud; era un enamorat de la llum i la llum de la seva intel·ligència no se li va apagar mai.

El seu ex-libris ens diu ben clarament qui era ell. Me l'havia explicat moltes vegades: una matrona, la Ciència Mèdica, voltada de les altres ciències, les arts i les belles lletres; la pintura, la poesia, la literatura, la filosofia, la música, donant-se les mans i la dita Matrona des del seu lloc central dirigia, però, el seu esguard emocionat vers la poesia.

Veritablement aquest ex-libris era la seva fisonomia moral i fou tot el programa real de l'activa vida del nostre col·lega.

Amic Bedós: Per què t'haviem sentit dir que l'última de les teves aficions era la Medicina, quan precisament ella et feu l'home de relleu en tots els sectors de la activitat intel·lectual humana?

Goethe, àvid de ciència, estudià osteologia, fisiologia, i embriologia, i aquest altre seu gran amic *Schiller* fou metge. A ambdós la Medicina no els destorbava pas d'ésser els poetes més forts, ardits i substanciosos, els més alts clàssics de l'humanisme modern.

Per *Shakespeare* els estudis de Medicina foren potser un dels elements bàsics de la psicologia genial, sovint morbosa, sempre humana, de certs personatges característics de les seves creacions dramàtiques insuperables.

Sant Lluç, el més artista dels evangelistes, era metge, i la precisió i oportunitat en usar els termes tècnics de la ciència del seu temps, són una de les proves clares de què es serveix la exegesi catòlica per a demostrar que és l'autor del terç evangeli.

Castodoro deia als seus monjos a principi del segle VI: «Si la literatura grega no us és familiar, llegiu a Dioscòrides, Hipòcrates, Galeno, traduïts al llatí, a Celio Aureliano i molts d'altres llibres que trobareu en la biblioteca.»

I diu un eminent dels nostres dies que, si tingués un fill, voldria que cursés els estudis mèdics, no per a que exercís la professió de Galeno, sinó per tal de donar-li el tremp dels homes il·lustrats, dels homes orientats, dels homes de seny.

Ja veus, amic Bedós, com la última de les teves aficions, la Medicina, fou el secret de la teva fama i dels èxits que en tots els caires de l'humana intel·ligència vares obtenir.

L'amic Bedós durant tota la seva vida fou un revolucionari d'ell mateix; la seva assombrosa activitat en tots els prismes del saber, el féu l'home dels homes, un cercador de la dignificació humana i això tant en la literatura com en la pintura i en la poesia. A tot arreu es transparenta el fort humanisme que li va donar la Medicina.

El tracte simultani de l'art i de la ciència poetitza i fa melodiosa la vida professional i tècnica, així com el culte científic fa més sòlida la idealitat artística. En la vida complexa i refinada d'en Bedós hi trobem aquest joc de les ciències i de les arts, a l'escenari mateix amb les seves obres i fins en els rapsodes per ell creats, cuidats i educats; i en el substratum d'aquesta vida la seva cultura de metge prou s'hi troba donant-li un sentit de plasticitat i distinció humaníssima.

Tenia perfecta educació dels sentits per mitjà dels quals li entraven les impressions polimorfes de la naturalesa i després aquella intel·ligència creadora elaborava les idees i concepcions.

Tenia a vegades gust de donar caient filosòfic a la seva visió poètica de les coses, però quan, per exemple, parlava de les definicions biològiques de l'ànima es veia que se l'enduia més aviat la interpretació del fenomen visible i estètic, que no pas la estricta comprensió de les solucions filosòfiques. Era la seva sensibilitat de bellesa que triufava, no pas la noció intel·lectual pura.

El diàlec era per ell com una mena de lleminadura; les hores al seu costat passaven volant, no recordo haver-ne tingudes de millors conversant amb cap altre amic. El seu parlar era instructiu i ensems atractiu, d'una abundosa bellesa d'imatges i amb una precisió de llenguatge que a més d'ésser literari era dolç i escaient; els seus conceptes i les idees eren desenrotllades amb claretat i amb elegància. Com voldria jo ara, amic Bedós, que'm donguessis un tast d'aquelles precioses dots, per tal de no desvirtuar amb la meua pobra dicció la bellesa de la teva personalitat!

Fou metge i exercí l'art de la Medicina com un artista i si voleu fins com un boemi; quasi sempre discretament, encara que de vegades traspassés amb la seva gran volada els horitzons de la ciència. Tenia intuïció i orientació diagnòstica, i fins el seu jo suggestiu en el difícil art de tractar els malalts va tenir la facilitat de distin-

gir sempre el malalt de la malaltia, posseïa doncs l'art d'individualitzar, cosa malauradament poc cumú entre els pràctics de la Medicina. En el capsal del llit fou un veritable sacerdot proporcionant consols i lenitius als pobres malalts i, quan convenia, el seu cos no coneixia la fadiga, la seva persona es prodigava, assistint ensems a dos o tres malalts. Aquestes belles qualitats li valgueren la Creu de Beneficència com a justa recompensa als esforços que durant l'epidèmia gripal va realitzar en el Pont d'Armentera on la Providència el portà ocasionalment per a la salvació d'aquest poble que estava tan profundament infectat.

Sempre va tenir afició al llibre, valguent-li això ésser el primer bibliòfil local i un dels primers de nostra terra, essent la seva biblioteca l'admiració de propis i estranys.

Semblava i apareixia indiferent en matèria religiosa, però l'any passat em recordava l'obligació que teníem de fer celebrar sufragis per l'ànima de l'amic Vilarrubies i així també ho va demanar després quan la mort del company Dr. Mir. En el fons del seu esperit l'amic Bedós fou aimador i sentia fortament la bellesa de Crist i de la seva doctrina; lo que no compregué i el feria, eren les vulgaritats humanes i ben explicables de certs elements de l'Església. Per veure i fer-nos càrrec de la seva religiositat cal només examinar la seva ploma quan ha tractat algun assumpte religiós i veiem aleshores l'afinació cristiana i sentimental del seu art; realment si l'intel·ligència raona i profunditza és impossible no trobar i veure el fi primari i necessari de tota sabiduria. Demés Crist i la seva Obra redemptora és tan bella!... Bacon creia possible que la poca filosofia aconduís a alguns cap a l'ateisme, però sempre la molta filosofia emmena i porta a la religió. I el nostre amic tot il·lustració que aprofundí no solament en les ciències, sinó també en les arts, no podia menys com el gran Pasteur que humiliarse davant de DÉU.

El veiem home de creències en tots els actes més importants de la seva vida i en el exercici de la Medicina aconsellant a temps els seus malalts per tal de rebre els Sants Sagraments i ell també abans d'entregar la seva ànima al Creador volgué reconciliar-se i abraçar-se amb el Déu Eucaristia.

En Pulido ha dit en la seva obra mèdica que tot professor ha de respondre a la *triple* missió de *savi* en la ciència, *sacerdot* en el propòsit i *artista* en el procediment; els nostres amics han executat aquest programa.

COMPANYS I AMICS : Imitem doncs les virtuts d'aquests amics nostres i companys que han passat d'aquest món amb el senyal de la Fé i ara dormen el son de la Pau ; demanem des del fons dels nostres cors que Déu els dongui el lloc del Refrigeri, de la Llum i de la Pau.

JOSEP ARGEMÍ LACOMA.